

Marék Veronika

KIPPKOPP

A
FÜBEN

CERUZA

A kamrában tévedt egy kisegér, és megroppantotta a dió héját.

– KRAKK!

A reccsenésre felébredt valaki, valaki, aki ősz óta itt aludt: Kippkopp, a gesztenye-gyerek. Nagyot nyújtózkodott, és elindult sétálni.

Ámulva nézte Kippkopp a nyári rétet. A fű friss volt és hűvös.

– Ki lehet, mi lehet a fű között? – tűnődött Kippkopp. – Jó lenne játszani valakivel...

Kíváncsian ment tovább.

Először szöcskékkal találkozott. Meg akart fogni egyet, hogy játsszon vele, de nem sikerült. A szöcske hipp-hopp ugrott egy nagyot, és eltűnt.

A forró homokba hangyák nyüzsögtek. Mindegyiknek fontos dolga volt. Építették a hangyabolyt, ennivalót kerestek, szaladgáltak, cipekedtek. Nem figyeltek Kippkoppra.

Karcsú gyík napozott a déli verőfényben. Kippkopp lába alatt megrezzent a levél. A gyík megriadt, s egy pillanat alatt eltűnt. Hiába kereste Kippkopp a kövek között, nyoma veszett.

Kipkopp végre talált egy katicabogarat. Gömbölyű, piros hátán hét koromfekete pötty sötétlett. Vele igazán lehetett játszani. Kipkopp óvatosan kezébe vette, odahajolt hozzá, és dúdolni kezdte:

– Katalinka, szállj el...

A katicabogár, mintha értette volna, kibontotta szárnyait, és elrepült.

– Állj meg! Gyere vissza! – kiáltotta Kippkopp, de hiába. Utána akart szaladni, de nem tudott. Útját állta a szúrós csalán.

Kippkopp sírva fakadt. Hiába röpködtek körülötte a rét ékességei, a lepkék, ő csak a katicára gondolt.

– Meg kell keresnem, meg kell találnom! – határozta el hirtelen.

Elindult. Ment, mendegélt a fűben. Hajszálvékony hálója közepén egy pók leskelődött: légyre várt. Kippkopp elsietett mellette.

Halk neszezéssel szitálni kezdett az eső. Kipkopp egy gomba alá kuporodott, hogy meg ne ázzon. Ott keresett menedéket a hőscincér is.

Szerencsére hamar elállt az eső. A nedves fűvön vígan sétáltak ide-oda a csigák. Egy giliszta is előbújt a földből. Kippkopp csigaháton utazott tovább.

Hirtelen megmozdult, és felpúposodott a föld. A dombocska tetején fényes szőrű, fekete vakond dugta ki az orrát.

– Most már értem, miért olyan hepehupás a rét! – gondolta Kippkopp.

Tó vize csillogott a napfényben. Kerek, zöld levélen egy béka üldögélt. Nem ijedt meg Kippkopptól, tudta, hogy nem bántja őt.

– Miért is bántaná? Ő se bánt senkit.

Kipkopp lapulevélen csónakázott át a tó túlsó partjára. Látott szitakötőt, látott csíkbogarat, de katicát egyet sem talált.

Harcias szarvasbogár állt útjába. Kippkopp nem nyúlt hozzá.

– Csípd meg a botocskát! – tanácsolta neki, ő meg igyekezett tovább.

A gesztenye-gyerek elfáradt. Lefeküdt, és nézte a lassan mozduló felhőket az égen. Békésen zsongtak-bongtak körülötte a méhek. Kipihenten indult tovább.

Csak azt nem tudta, merre menjen, merre keresse a katicát. Eszébe jutott valami.

– Megfújom a pityang bóbitáját, s amerre a kis ejtőernyők szállnak, arra megyek én is.

Követte a szálló pihéket, és talált egy bokrot, telis-tele katicabogárral. Kippkopp megörült, aztán tünődni kezdett.

– Melyik az én katicabogaram? Hogy fogom megismerni?

Egy katica szárnyra kapott és Kippkoppra szállt.

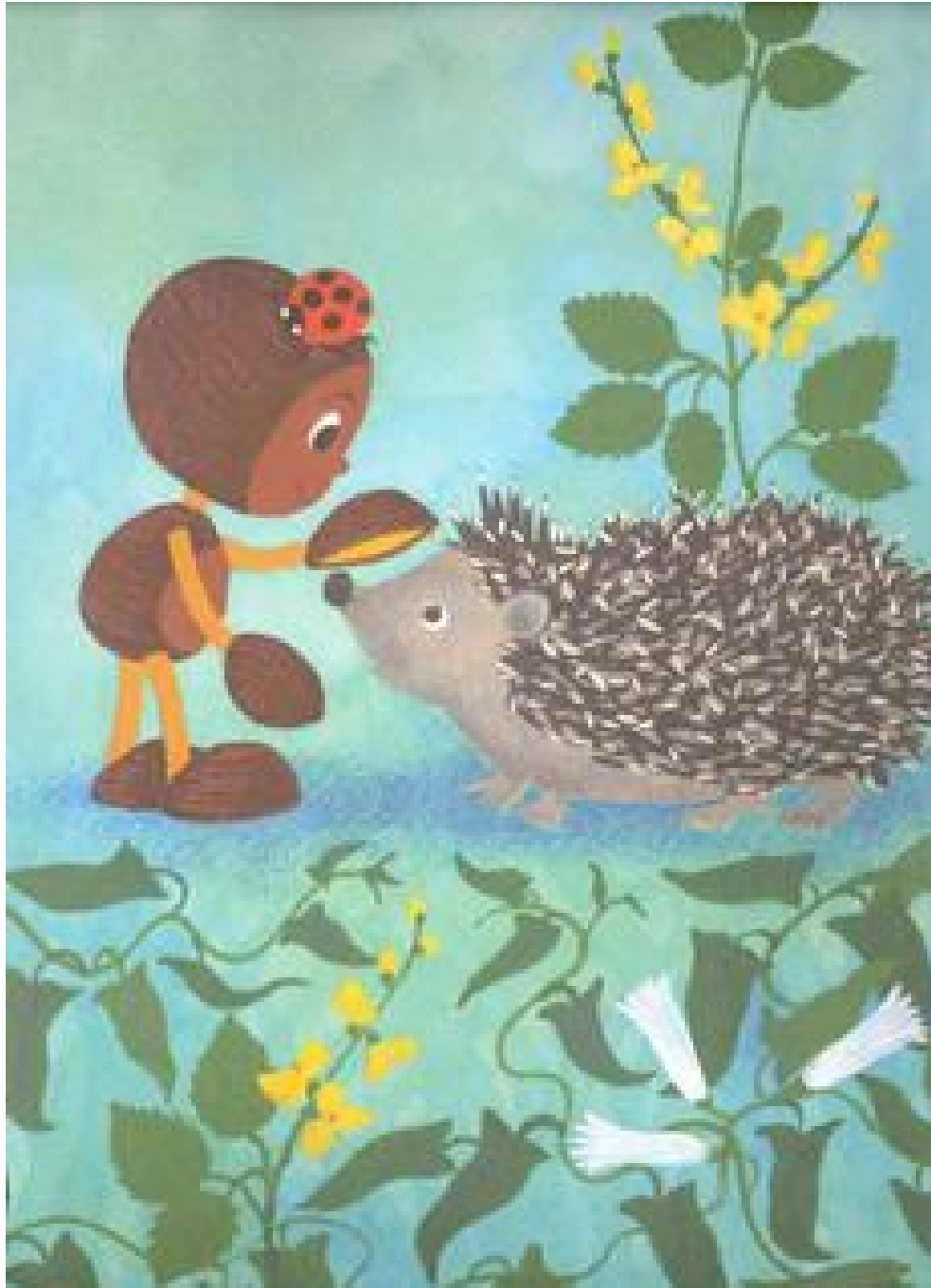

– Csakhogy megtaláltalak! – sóhajtott Kippkopp, és játszani kezdtek. A katicabogár, mint egy kicsi piros autó, úgy szaladt a zöld fűszál-úton.

Addig-addig játszottak, amíg be nem sötétedett, s hangos szuszogással arra nem baktatott egy sündisznó.

– Ilyen késő van már? – lepődött meg Kippkopp. – Ideje hazamenni.

Hazaindult a holdfényben. Útközben lefektette a katicabogarat egy fűcsomóra. Ha jól megnézed a képet, biztos megtalálod, hogy hol alszik Kippkopp barátja.

Hazaérve Kippkopp is lefeküdt. Hamar elaludt, mert arra gondolt:

– Holnap reggel újra megkeresem a katicát, és újra játszom vele a sok-sok titkot rejtő nyári réten.

